

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **S. O. A.**, nar. X., státní příslušnost X.
t. č. pobytem v X.
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2019, č. j. CPR-41065-2/ČJ-2019-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2019, č. j. CPR-41065-2/ČJ-2019-930310-V241 („napadené rozhodnutí“), jimž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové

kontroly („správní orgán prvního stupně“), ze dne 23. 9. 2019, č. j. KRPB-207855-48/ČJ-2019-060022-SVZ („prvostupňové rozhodnutí“), a současně bylo toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí („zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 5 let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí či po odpadnutí důvodů bránících výkonu rozhodnutí (§ 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byly skutečnosti, že se žalobce dne 18. 3. 2019 prokázal správnímu orgánu prvního stupně doklady jiné osoby jako doklady vlastními, které vykazovaly znaky pozměněného dokladu, a dále, že v období od 9. 3. 2015 do 18. 9. 2019 pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
4. Podle napadeného rozhodnutí nebylo ve věci sporu, že žalobce užíval identitu jiných osob, jak sám uvedl, jednalo se o identity jeho dvou synovců, přičemž není pochyb, že tak činil vědomě. Dle žalované správní orgán prvního stupně dostatečným způsobem zjišťoval vazby žalobce k České republice, případně překážky ve vycestování, jeho zdravotní stav, rodinné vazby jednak v České republice, tak i v Nigérii. V České republice žalobce nevlastní žádný majetek, v Nigérii je jeho nejbližší rodina, a to bratr, sestra a přítelkyně s jeho synem, má tam vytvořeno i dostatečné zázemí. Na území České republiky nemá žádné vazby, závazky, ani pohledávky. Žalovaná konstatovala, že rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Dle žalované neoprávněnost pobytu žalobce na území České republiky byla jednoznačně prokázána a došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí podle §119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí z důvodu nezákonnosti, kterou spatřuje v nesprávném posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce zdůraznil, že v průběhu celého správního řízení bylo zřejmé, že žalobce jako klíčový důvod svého nelegálního pobytu na území České republiky a setrvávání zde i v době svého zajištění uváděl to, že v České republice žije několik let, má tu mnoho přátel a za svůj domov tak považuje právě Českou republiku. Žalovaná ovšem zásah správního vyhoštění do žalobcova soukromého života považovala za přiměřený, přičemž při poměrování zásahu do práva na soukromý život dle článku 8 Úmluvy s dalšími zájmy chráněnými zákonem svého za klíčovou okolnost označil to, že žalobce nevlastní žádný majetek v České republice a v Nigérii žije jeho nejbližší rodina a má tam vytvořené i dostatečné zázemí.

6. Žalobce v České republice žije dlouhodobě (již 5 let) a vede relativně řádný a uspořádaný život. V Nigérii je situace napjatá, probíhají tam vojenské operace, teroristické útoky a žalobce si neumí představit, že se do Nigérie vrátí a bude se muset začlenit do jemu nepřátelské společnosti, z níž uprchl z důvodu vážné újmy, a uživit sebe i svou rodinu. Žalobce byl zaměstnán 4 roky ve společnosti ŠETRA spol. s r.o. na pozici skladník, přičemž tuto pracovní pozici řádně vykonával. Jeho zaměstnavatel s ním neměl žádné problémy, jeho práci hodnotí kladně. S kolegy z práce měl přátelské vztahy i přesto, že český jazyk ještě neovládá na komunikativní úrovni, si s nimi vytvořil sociálně pevné a přátelské vazby. Žalobce bydlel v nájemním bytě, řádně si za tyto služby platil a žil životem porovnatelným s kterýmkoliv občanem České republiky. Je zcela prokázané a zřejmé, že žalobce se do české společnosti integroval nikoliv zanedbatelným či povrchním způsobem.
7. Žalobce poukázal na judikaturu v otázce ochrany před neoprávněným zásahem hostitelského státu do soukromého života cizince. ESLP se příležitostně vyjádřil k věcnému rozsahu práva na respektování soukromého života, např. v rozhodnutí ve věci *Bensaid vs. Spojené království* nebo např. soudce Martens v případě pana Beljoudiho, kde poukazoval na rostoucí počet států, které zastávají zásadu, že by nemělo docházet k vyhoštění integrovaného cizince, protože vyhoštění často nenávratně poškodí všechny sociální vazby deportované osoby a hostitelské společnosti.
8. Žalobce i na základě výše zmíněné judikatury ESLP uvádí, že pojem soukromého života zahrnuje širší aspekty života jednotlivce než pouze rodinný život. Neomezuje se pouze na vnitřní život jednotlivce, ale zahrnuje také právo osoby na formování a rozvoj vztahů s jinými osobami a také vztahů pracovních a obchodních. Ve věci *Boultif v. Švýcarsko* z roku 2001 Evropský soud pro lidská práva formuloval souhrn okolností významných pro posouzení nezbytnosti vyhoštění cizince, který se dopustil trestného činu, ale má rodinné nebo soukromé vazby v hostitelské zemi. V rozhodnutí o vyhoštění cizince by se proto mělo přihlížet zejména k povaze a závažnosti trestného činu stěžovatele, délce pobytu stěžovatele v hostitelské zemi, době, která uplynula od spáchání trestného činu a chování stěžovatele v době po spáchání trestného činu. Tato kritéria by měla být aplikována také na případy vyhoštění cizince, který se dopustil přestupku proti imigračním předpisům, tedy porušení práva menší intenzity, menší společenské nebezpečnosti.
9. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35: „Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu.“ Je tedy nepopiratelné, že v České republice je střed žalobcových soukromých zájmů, a zásah, který by správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu na velmi citelnou dobu 5 let představovalo, by byl nepřiměřeným ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce.
10. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby zrušil napadené rozhodnutí žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

11. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě setrvala na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, neboť měla za to, že ve správním řízení bylo řádně prokázáno a doloženo protiprávní jednání žalobce. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Na základě uvedeného žalovaná soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítla.
13. Krajský soud ve věci již jednou rozhodl rozsudkem ze dne 24. 1. 2020, č. j. 41 A 81/2019-47, kterým žalobu žalobce zamítl. Nejvyšší správní soud ovšem rozsudkem ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 Azs 57/2020-36, tento rozsudek ke kasační stížnosti žalobce zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud totiž v předcházejícím řízení rozhodl před uplynutím lhůty, kterou žalobci stanovil k vyjádření, zda souhlasí, aby krajský soud rozhodl o věci samé bez jednání podle § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s.ř.s.“). Nejvyšší správní soud proto krajskému soudu uložil, aby žalobce znovu vyzval, zda s postupem podle § 51 s.ř.s. souhlasí (k dalšímu procesnímu dění viz bod 17 níže).

Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba **není důvodná**.
15. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
16. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadená rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
17. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání. Žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil (č. l. 42). Krajský poté v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 Azs 57/2020-36, vyzval žalobce, aby se ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy vyjádřil, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání, a poučil ho, že pokud tak neučiní, vznikne vyvratitelná domněnka, že s rozhodnutím o věci bez jednání souhlasí (č. l. 68). Tato výzva byla podle doručenky doručena zástupci žalobce dne 2. 10. 2020. Lhůta k vyjádření proto uplynula dne 16. 10. 2020. Zástupce žalobce se však do dnešního dne na výzvu krajského soudu nijak nevyjádřil. Podle § 51 odst. 1 věta druhá s.ř.s. se proto má za to, že žalobce souhlas udělil. Krajský soud pak nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, stejně jako tomu bylo v případě jeho prvního rozsudku ve věci ze dne 24. 1. 2020, č. j. 41 A 81/2019-47. Žalobce ostatně po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 Azs 57/2020-36, kterým byl první rozsudek krajského soudu zrušen, netrval na jednání a nerozvedl (či

v přípustné podobě nedoplnil) své žalobní námitky, proto se na hmotněprávním posouzení věci nic nezměnilo. Krajský soud se řídil následujícími úvahami.

19. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Dle úředního záznamu sepsaného správním orgánem prvního stupně dne 18. 9. 2019 byl ve společnosti ŠETRA, spol. s r.o. na adrese 1. května 741, Rosice, kontrolován žalobce, jenž předložil jako vlastní cestovní doklad Kamerunu č. X. na jméno I. E. E., nar. X., st. přísl. Kamerun. Kontrolující policisté pojali podezření, že osoba, která předložila doklad, není držitelem tohoto dokladu, neboť fotografie v něm uvedená neodpovídá skutečné podobě. Šetřením u jednatelky společnosti ŠETRA bylo dále zjištěno, že žalobce zde pracuje na pozici skladníka asi 4 roky a při sjednání zaměstnání předložil cestovní doklad Nigérie na jméno S. O., nar. X., st. přísl. Nigérie a průkaz povolení k pobytu na stejné jméno.
20. Téhož dne pak byla totožnost žalobce ověřena v policejních evidencích, kdy na základě porovnání otisku prstů byla v informačním systému Afis nalezena shoda, dle níž jméno žalobce je S. O. A., st. přísl. Nigérie. Lustrací bylo dále zjištěno, že žalobci nebylo uděleno vízum nebo oprávnění k pobytu na území České republiky.
21. Dále byl se žalobcem proveden výslech účastníka správního řízení, při němž uvedl, že se jmenuje I. E. E. a doklady, které předložil policistům při kontrole, jsou jeho. Do České republiky přiletěl asi před 15 lety studovat. Během té doby potkal svoji manželku. Po studiích začal pracovat ve společnosti FMB Limited v Brně jako programátor, nyní pracuje v Rosicích ve společnosti ŠETRA. V České republice má trvalý pobyt, který obdržel před 6 lety. Ve společnosti ŠETRA pracuje 3 roky, a to na identitu kamaráda, který odjel pracovat do Švédska. Datum narození ani rodné jméno manželky žalobce nezná, jsou již 5 let rozvedeni. Mají syna M. E. Na dotaz kdo je S. P. odpověděl, že kamarád jeho bývalé manželky. Před 4 lety žádal o azyl v České republice. Tehdy uvedl jméno S. O. A. Jako důvod žádosti sdělil, že měl problémy s manželkou Denisou. K cestovním dokladům Kamerunu č. X. a č. X. přišel tak, že mu byly z Kamerunu poslány. V květnu roku 2019 byl v Nigérii, na otázku, který cestovní doklad k cestě použil, uvedl, že cestovní doklad Kamerunu, letěl tam z Vídně. Na dotaz, proč tam nemá otisk razítka, který by to osvědčoval, uvedl, že cestoval na doklad o trvalém pobytu, který nemá u sebe. Rodiče žalobce žijí v Anglii, nikoho jiného v České republice ani území členských států nemá. V návratu do Kamerunu mu brání válka, jeho otec byl ve významné funkci v Kamerunu a hrozila mu smrt, proto museli odejít.
22. Žalovanou bylo dále zjištěno, že žalobce byl dne 27. 12. 2014 kontrolován Policií ČR v linkovém autobuse na dálnici D8 ve směru do SRN. Již v té době se prokázal dokladem Nigérie, který mu nebyl vydán. V rámci tehdy probíhajícího šetření byl u žalobce nalezen průkaz žadatele o azyl v Maďarsku. V rámci tohoto řízení byly žalobci sejmuty otisky prstů a byl zaveden do cizineckého informačního systému spolu s obrazovým záznamem na jméno A. S. O., nar. X., st. přísl. Nigérie. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností do 8. 3. 2015. Poslední záznam, kdy bylo možné žalobce dohledat, je skutečnost, že byl od 13. 2. 2015 do 18. 2. 2015 přihlášen k ubytování v Hostelu Ruta 80 v Brně.

23. K osobě I. E. E., nar. X., st. přísl. Kamerun, bylo zjištěno, že pobývá v České republice od roku 2005, a to v rámci svého studia. V roce 2012 mu byl udělen trvalý pobyt. V období od 11. 11. 2011 do 4. 4. 2017 byl ženatý s D. E., roz. Z., nar. X., st. přísl. ČR. V České republice má dvě děti, S. P. a T. V. E. Od 8. 10. 2012 je hlášen k pobytu na adrese v Olomouci.
24. Předběžným zkoumáním cestovního dokladu č. X. na jméno I. E. E., nar. X., bylo zjištěno, že se jedná o pozměněný doklad, kdy byl proveden neoprávněný zásah do oblasti ID strany a její personalizace, výměna celé ID strany. V případě dokladu č. X. vystavený na totožné jméno, je podezření, že došlo k neoprávněnému zásahu do oblasti ID strany, kdy byl vyškrobán rok data platnosti dokladu.
25. Dále bylo správním orgánem prvního stupně zjištěno, a to po předložení fotografie žalobce jeho bývalé manželce D. E. a její matce J. Z., že se na fotografii nenachází I. E. E. – bývalý manžel D. E.
26. Dne 19. 9. 2019 byla žalobci dána možnost se k věci vyjádřit. Žalobce sdělil, že jeho skutečné jméno je S. O. A., nar. X., st. přísl. Nigérie. Z Nigérie utekl v roce 2015 přes Turecko do Bulharska, odtud pak přijel do Maďarska a následně do Vídně. Jeho cílem bylo Švédsko. Na hranicích mezi Českou republikou a SRN jej zadržela policie a vrátila ho do uprchlického tábora v České republice. Zde byl nějakou dobu a pak požádal o azyl, který však nedostal. Dostal vízum a informaci, že musí opustit Českou republiku, což však neučinil a spojil se se synovcem S. O. Synovec mu dal kopii dokladů, na jejichž základě se nechal zaměstnat v Rosicích. V České republice je 3 roky, kde bydlí, neví, ví jen, že bydlí poblíž zastávce Kartouzská naproti Albertu (v Brně). Svůj cestovní doklad Nigérie č. X. ztratil při cestě z Bulharska do Maďarska. V Nigérii má bratra, sestru, přítelkyni a dítě, volají si telefonicky. Do Nigérie se vrátit nechce, protože není bezpečné místo pro život, nejraději by zůstal v České republice. V Nigérii mu hrozí smrt z politických důvodů. Starosta místní vlády mu nařídil, že má někoho zabít, on to odmítl a tak si starosta najal další lidi, aby jeho samotného zabili. Pro pobyt na území členských států nemá žádné oprávnění k pobytu. Na území České republiky a smluvních států má synovce, kteří se jmenují I. E. E. a S. O. Doklady, které měl u sebe, mu dal před dvěma měsíci synovec. Na území České republiky nemá žádný majetek, ekonomické vazby, dluhy ani pohledávky.
27. Správní orgán prvního stupně tak ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce není osobou I. E. E., nar. X., st. přísl. Kamerun. Přihlédl zejména k závažnosti protiprávního jednání žalobce, ztěžoval řízení před správním orgánem vymyšlenými informacemi. Neovládá dobře český jazyk. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že nelze předpokládat, že by byly zpřetrhány jeho vazby na Nigérii, kde žije jeho nejbližší rodina, se kterou je v telefonickém kontaktu. Žalobce je v produktivním věku a dospělou osobou. Dále správní orgán prvního stupně zjistil, že zásah do rodinného a soukromého života žalobce není takového rozměru, že by nebylo možno přistoupit ke správnímu vyhoštění.
28. Žalobce předně namítal, že se žalovaná nedostatečně zabývala přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života. Tato námitka však není důvodná.

29. Podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let,
1. prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním,
 3. pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,
 4. pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
30. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
31. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
32. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedla, že v případě žalobce nedošlo k takové úrovni integrace, která by znemožňovala jeho návrat do domovského státu. Žalobce neovládá český jazyk a vyjma jeho rodiny nepěstuje na území České republiky žádné hlubší vztahy a vazby. Na území domovského státu se nachází většina jeho rodiny, s níž je v kontaktu. V Nigérii žil značnou část života. K povaze a pevnosti rodinných vztahů bylo zjištěno, že na území České republiky a členských států se nacházejí pouze dva žalobcovi synovci.
33. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45 (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), uvedl, že: „v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006,

Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“

34. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
35. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.
36. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky z pohledu shora uvedených kritérií a konstatuje následující skutečnosti. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce pro území České republiky nikdy nedisponoval platným vízem nebo povolením k pobytu, naopak používal doklady jiné osoby a správnímu orgánu prvního stupně zatajil svou pravou identitu. Dále uvedl, že správní vyhoštění by pro něj znamenalo zásah do soukromého a rodinného života, neboť se již integroval do české společnosti a vytvořil si zde přátelské vztahy. Na území České republiky však dle zjištění správního orgánu prvního stupně a výpovědi žalobce nemá žádné společenské, kulturní ani ekonomické vazby. Žalobce ostatně ani neuvedl, s jakými konkrétními osobami si vytvořil tak důvěrný vztah, že by vyhoštěním došlo k nepřiměřenému zásahu do tohoto vztahu. V Nigérii má bratra, sestru, přítelkyni a dítě. Žalobce tak svůj soukromý a rodinný život může realizovat především v zemi svého původu.
37. Soud dále zdůrazňuje, že žalobce významně porušil veřejný pořádek, když užíval identitu jiných osob, jak sám uvedl, jednalo se o identity jeho synovců.

38. Soud si je vědom těžkostí, které může opuštění území České republiky přinést, na druhou stranu je nutné uvést, že žalobce si tuto situaci vedoucí k jeho správnímu vyhoštění přivodil sám svým jednáním a jen on za ni nese odpovědnost. Vzhledem ke všem uvedeným důvodům tak soud shledal uložené správní vyhoštění jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.
39. Uložená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena ve výši 5 let dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3, 4 zákona o pobytu cizinců. Dobu 5 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přitom soud nevyhodnotil jako nepřiměřenou s ohledem na zjištěný skutkový stav případu, když žalobce naplnil hned tři skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodů 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, a to jednak tím, že se prokazoval doklady jiných osob, jednak tím, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalobce si byl od prvopočátku vědom, že se dopouští protiprávního jednání.
40. Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti stanovení doby 5 let, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. Závěry soudu přitom zcela korespondují závěrům, které vyslovil i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, publ. pod č. 2129/2010 Sb. NSS, kde Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že „...zákon o pobytu cizinců stanoví, že policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5 či 3 roky vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1, a to za předpokladu splnění případných dalších požadavků zakotvených v navazujících ustanoveních citovaného zákona, mezi které patří např. to, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nesmí být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2) nebo to, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování cizince (§ 120a v návaznosti na § 179)“.
41. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
42. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.
43. Krajský soud doplňuje, že v tomto novém rozsudku již nepřiznával odměnu ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jaroslavu Bártovi. V předcházející fázi řízení u krajského soudu ustanovený zástupce již odměnu obdržel (viz usnesení ze dne 24. 1. 2020, č. j. 41 A 81/2019-51, a platební poukaz na č. l. 56). Na přiznání a výplatu odměny ustanovenému

zástupci za právní služby v řízení před krajským soudem pak neměl vliv rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 Azs 57/2020-36, kterým Nejvyšší správní soud sám také ustanovenému zástupci přiznal odměnu za právní služby v řízení o kasační stížnosti. Po zrušení rozsudku krajského soudu ze dne 24. 1. 2020, č. j. 41 A 81/2019-47, a vrácení věci k dalšímu řízení již ustanovený zástupce v řízení neučinil žádné další úkony. Nezareagoval ani na výzvu krajského soudu, zda žalobce souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání podle § 51 s.ř.s. Krajský soud proto ustanovenému zástupci již odměnu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. listopadu 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.